

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

BRAND IN MOKUM

Volks blijspel in drie bedrijven

door

Bruno Timp

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2012
Nr.3043

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DERTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk <i>BRAND IN MOKUM</i> op te voeren moet de naam van auteur <i>BRUNO TIMP</i> vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>

Wettelijk depot D/2010/220/018
ISBN 978-90-385-11122

© 2010 Toneelfonds J. Janssens/Bruno Timp
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(6 dames – 7 heren)

De residenten

Remi De Wachter :

De oudste van de residenten van “De Goudenregen”. Hij is zich blijkbaar niet meer bewust van zijn omgeving en wordt wel eens beschouwd als een kamerplant. Ze vergeten dan ook niet om hem water te geven maar draaien hem niet regelmatig genoeg naar het licht. Hij koestert een grote schat die de kolonel hem afhandig wil maken.

Ignace Koeckelberghs :

Nog een resident. Hij is de grapjas in huis en probeert voortdurend Remi uit zijn lethargie te halen. Daarom strooit hij met geld, zodat de vrouwen met te korte rokjes zich moeten bukken. Maar als hij zelf in rok verschijnt, gebeuren er ongelukken.

Richard De Groot :

Ook hij is een resident, maar dat weet hij zelf niet want hij heeft “een beetje” Alzheimer. Alleen weet je nooit of hij niet met je voeten speelt. Hij kent nog alle schunnige liedjes uit zijn jeugd en hij speelt bij elk brandalarm de hoofdrol. Zijn “ex” woont in hetzelfde rusthuis maar dat weet hij niet. Gelukkig mogen Alzheimerpatiënten in hun broek doen. (Misschien ook in een rolstoel?)

Gilberte Kenau :

Zij is die “ex” van Richard en zij weet nog wel dat ze met hem getrouwd is geweest. Alleen vraag je je wel eens af wat nu het beste is: slechte herinneringen hebben of helemaal geen. Iris, een van de verpleegkundigen in huis, is haar kleindochter en die moet altijd proefkonijn spelen om zich te laten bepotelen. Dat vindt ze nog erger dan “Chappi van de chef” te moeten eten.

Het personeel

Emmerence Bazig:

Ze heet wel zo, maar ze is niet zo. Zij is de directeur van de instelling. Titels zijn in het Nederlands namelijk altijd mannelijk. Als de nood aan de man komt wordt ze uitgeschakeld met een blusdeken. Ze maakt zich zorgen over de nieuwe richtlijnen van het ministerie. Vooral het brandalarm krijgt ze niet onder de knie, zodat ze de opblaaspop van Albert moet gaan lenen.

Daniël Vandegrout:

De hoofdverpleger in huis. Hij belast zich met het aanleren van reddende ingrepen. Daar komt bepotelen van en halfblote cinema, maar dat is niet zijn schuld. Hij is de steun en toeverlaat van Emmerence maar door Gilberte te laten vallen bezorgt hij haar een hernia en zij lust geen vis.

Iris De Groot:

Verplegende. Zij is de kleindochter van Gilberte en Richard en een lief kind met hart voor haar patiënten. Maar niet alleen voor haar patiënten. Zij laat zich

gewillig opblazen en wast haar schorten te heet. Gelukkig luiden de huwelijksklokken als de kolonel de ring in de handdoek gooit.

Dominiek Vandepodt:

Hij is de kok van de “Goudenregen”. Hij kan “Chappi op drie wijzen” klaar maken. Hij houdt niet van vrouwen, alleen om een “klapke” mee te doen. Zijn Ware is nog op zoek naar zijn Jacob maar hij vindt hem niet. Hij heeft een cursus gevolgd in het opblazen van slachtoffers.

Tina Klukowski:

De Poolse kuisvrouw. Zij smokkelt spacecake binnen die eigenlijk bedoeld was voor de zotten van Mortsels om de verjaardag van Remi te vieren. De kolonel vertrouwt haar niet en dat is niet eerlijk. Zij verricht het meeste bluswerk als het brandt in Mokum.

De bezoekers

Luc De Wachter:

De kleinzoon van Remi. Hij komt regelmatig kijken of er al verandering is opgetreden in de toestand van zijn bompa. Hij voelt zich thuis in de “Goudenregen” en kan met iedereen goed over de baan. ’t Is een brave jongen, maar hij heeft geen sterk karakter en staat sterk onder de invloed van de moeder van de generaal.

Agnes Officiers:

De nieuwe verloofde van Luc. Ze heeft haar naam niet gestolen. Ze vertrouwt geen Polen en wenst niet betast te worden door homofielen. De spacecake maakt haar niet onmiddellijk milder. Ze geeft het op als de omgekeerde Dendermonde in de brand blijft. Zeker als de verzekering niet uitbetaalt.

Mevrouw Blavier :

De ambtenaar van het bevoegde ministerie komt een controle uitvoeren. Zij ontdekt in het klachtenboek dat er op 32 september Chappi in het stoofvlees gedaan werd en dat er iemand gestorven is zonder te verwittigen. Als ze de staf daarover wil ondervragen blijkt die overleden te zijn. Als dan nog uitkomt dat de directeur een relatie had met de staf moet iedereen naar het land van Hawaï

Peter Dedoodt:

Ook hij heeft zijn naam niet gestolen maar hij heeft niet graag dat je hem “Pietje” noemt. Hij is een vertrouwde figuur in het rusthuis en een goeie vriend van de residenten waarvan er enkele hem graag zien komen. Hij zorgt er voor dat het verslag van de inspectie positief is.

DECOR

Het verhaal speelt zich af in de gemeenschapsruimte van een klein privé rusthuis “De Goudenregen”. Het is bemeubeld en aangekleed zoals je dat kan verwachten: wat tafels en stoelen, een kast, misschien enkele zetels, een tv (die in het stuk niet gebruikt wordt), misschien een bar, je ziet maar wat mogelijk is. Er moet wel ergens een metalen papierbak staan. Er is een deur naar de toiletten, je mag kiezen waar. In de achterwand is een dubbele deur die open staat, of gewoon een open doorgang (een arcade?) die uitzicht geeft op de gang.

DE TAAL

Het is de bedoeling dit stuk is de streektaal te spelen. De tekst staat dan ook vol Antwerpse woorden en uitdrukkingen die zoveel mogelijk maar lang niet allemaal tussen aanhalingstekens staan. Het zal dus voor niet-Antwerpenaren misschien (zeker) nodig zijn de tekst hier en daar aan te passen en “naar hun mond” te zetten. Doe maar.

KORTE INHOUD

“Brand is Mokum” is een eeuwenoud liedje dat van pas komt als er geen rook is zonder vuur. In “Woonzorgcentrum De Goudenregen” wordt het brandalarm ingeoefend, net op het moment dat de dochter van de kolonel honderdduizend euro van de ‘fitalatist’ in de papierbak heeft verstopt terwijl de kok “Chappi van de chef” aan het klaarmaken was. De Poolse kuisvrouw trakteert op de verjaardag van Remi met een zelfgebakken “spacecake”. Gelukkig kan de kleinzoon van de kamerplant lesgeven in hartmassage zodat de mannelijke inspectrice van het ministerie kan gered worden van de dood. Maar de dood is een goede vriend van de derde leeftijd. Hij lost de problemen op door wachtlijsten weg te werken. Voor Julieke is het einde nabij. Een van Alzheimer verdachte rolstoelpatiënt zingt schunnige teksten en zijn ex schrijft in het klachtenboek dat de kok aan haar borsten heeft gezeten. Maar dat kan niet want de kok is helemaal niet geïnteresseerd. Hij besteedt al zijn aandacht aan zijn Blacky. Mevrouw de directeur demonstreert de mond op mondbeademing op de opblaaspop van Albert die met prostaat in de kliniek ligt. Uit dankbaarheid wordt zij met een blusdeken uitgeschakeld. Wat een geluk dat er nog taart is. Als Remi uit de coma ontwaakt, Richard vergeet wat hij vergeten is en de fles van de generaal soldaat is gemaakt, luiden de huwelijksklokken. Wie er aan uit kan mag het na de voorstelling komen vertellen.

EERSTE BEDRIJF

(Remi en Richard zitten in hun (rol)stoel te kijken. Richard is aangekleed, maar niet zoals het hoort, met verkeerde combinaties, enz... Remi is in pyjama met kamerjas en "huissloefen". Hij houdt op zijn schoot een boek (postzegelalbum) in zijn handen geklemd. Daniel (in verplegeruniform) zit ergens aan een tafeltje papieren bij te werken. Ignace en Gilberte staan tegenover elkaar in een hoog oplopende ruzie.)

IGNACE : Belachelijk vrouwmens! Wat wil jij op jouw leeftijd nog meespreken met de grote mensen. "Ouw karamel"!

GILBERTE : *(Tegen Daniel)* Wat zei hij?

DANIEL : Hij zei dat je een "ouw karamel" bent.

GILBERTE : *(Tegen Ignace)* Zie jij maar dat jij zo oud wordt als je er uit ziet.

IGNACE : Daar is niet veel kans voor. Geen enkele man wordt zo oud als zijn vrouw. Maar dat is niet moeilijk. Allemaal dood "gekoeionneerd" (= gepest) en kapot gewerkt.

RICHARD : *(Tegen Remi die niet reageert)* 't Regent "ouwe wijven" We kunnen beter binnen blijven.

GILBERTE : *(Tegen Daniel)* Wat zei hij?

DANIEL : Dat we beter binnen kunnen blijven

GILBERTE : Nee, hij! *(Wijst naar Remi)*

DANIEL : Dat alle vrouwen hun venten dood "koeionneren" (= pesten).

GILBERTE : En jij dan? En Remi? "Golle" hebt "olle" vrouwen toch overleefd? Hoe heb je dat dan "geflikt"? Heb je ze vermoord? Vergiftigd? Opgegeten?

IGNACE : Ja, wij hebben ons vrouwen overleefd. Maar je moet maar eens zien hoe! Bekijk Remi maar eens: een wrak, een ruïne, een leeg glas.

RICHARD : *(Tegen Remi)* Het glas is half leeg, ofwel is 't half vol.

GILBERTE : *(Tegen Daniel)* Wat zei hij?

DANIEL : Dat Remi zijn glas leeg is.

GILBERTE : Awel ja, mannen. Bekijk ze maar eens. Dat zit daar maar te zitten en te niksken, plantaardig te leven op kosten van de maatschappij.

IGNACE : Ochgod, wat kan dat nu kosten? Je moet die af en toe eens naar het licht draaien en water geven, dat is alles. Maar vrouwen, dat kost pas geld. Ze hebben nooit iets om aan te doen en ze hebben niet genoeg kasten om alles in te hangen wat ze niet aan doen.

RICHARD : (*Zingt*) Met de vrouwen (wijven) niks as last, met de vrouwen niks as last, Met de vrouwen niks as “troubles” met de vrouwen niks as last.

GILBERTE : (*Tegen Daniel*) Wat zei hij?

DANIEL : Met de vrouwen (wijven) niks als last.

GILBERTE : Maar godverdomme, weet je wat jij bent? Een paspop met een pruik, een kamwiel met valse tanden, een mixer met Parkinson ...

IGNACE : Och mens, jij maakt lawaai als een klarinet met keelpijn, een “grosse caisse” met borsten, ...

RICHARD : (*Tegen Remi*) Muziek verzacht de zeden, zie je wel.

GILBERTE : (*Tegen Daniel*) Wat zei hij?

DANIEL : Dat jij een “grosse caisse” met borsten bent.

GILBERTE : Ik blijf dat niet pikken hé, ik blijf die beledigingen van jou niet pikken! (*Rommelt in haar tas en haalt er een grote ouderwetse revolver uit te voorschijn.*) Wat ga je nu doen, paljas? Heb je nog iets te zeggen?

RICHARD : (*zingt*) Help mij, help mij uit de nood!
Of de jager schiet mij dood!

GILBERTE : Hier zie, grote smoel. (*Haalt de trekker over, het schot gaat niet af.*) Maar godverdomme, wat is dat nu weer? (*Probeert het nog eens, geen schot.*) Hoe kan dat nu? Hij is nog in garantie.

IGNACE : Zelfs dat kun je niet, “stom vrouwmens. ’t Is geen “automatique” zeker? Kijk hem eens na, misschien staat hij nog in zijn achteruit.

GILBERTE : (*Tegen Daniel*) Wat zei hij?

DANIEL : Dat hij misschien nog in zijn achteruit staat.

GILBERTE : Miljaardedju. (*Kijkt in de loop, het schot gaat af.*) Aaaaagh!! (*Ze stort dramatisch neer.*)

IGNACE : Arré, van de eerste keer in de roos, van op zo ’n afstand, dat moet je kunnen.

GILBERTE : (*Heft even het hoofd op*) Wat zei hij?

RICHARD : (*Zingt*) Zij zal voor ons geen “kommisjkes” niet meer doen ...

Met dat klein veloke ... *(Pet af)*

IRIS : *(Komt binnengestormd)* Wat is er gebeurd? Bomma? *(Tegen Richard)* Smeerlap!
 Heb je nu eindelijk je zin? Daar droom je al lang van hé? Smerige lafaard,
 moordenaar, krapuul ... *(Ze werpt zich op hem, trommelt met haar vuisten op
 zijn borst ... Het razen en tieren gaat over in schokken van 't lachen.)*

GILBERTE : *(Komt overeind zitten)* Is 't gelukt? *(Ze kijken alle drie naar Remi. Die
 blijft wezenloos voor zich uitstaren.)*

IRIS : Ik denk het niet. Ik zie niks, geen beweging, niks.

IGNACE : *(Gaat naar Remi, beweegt zijn hand voor diens ogen heen en weer.)* Niks.
 Geen enkel teken van leven. We zullen nog iets anders moeten bedenken.

IRIS : Remi! Remi! *(Probeert zijn aandacht te trekken met gebaren, gekke gezichten....)*

IGNACE : Kom eens hier, Iris. *(Hij stelt zich strategisch op.)*

IRIS : Ja, wat is er? *(Ze draagt de klassieke witte verpleegstersschort en die is nogal
 aan de – heel – korte kant.)*

IGNACE : *(Laat een briefje van 5 euro vallen.)* Raap dat eens op kind. Ik kan mij niet
 meer zo goed bukken.

*(Iris doet wat hij vraagt. Hij heeft zich zo opgesteld dat zij met haar “bloot
 gat” voor Remi zijn starende ogen staat. Die reageert echter niet.)*

EMMERENCE : *(Komt binnen)* Iris!

(Iris springt geschrokken recht)

GILBERTE : “Hoe stoddega dor na” (= Hoe sta jij daar nu)? Met uw bloot gat naar ...

EMMERENCE : Och, meneer De Wachter ziet toch niks.

IGNACE : Nee, meneer De Wachter zit te wachten.

RICHARD : Op Godot, hé Remi?

GILBERTE : *(Tegen Emmerence.)* Amai, en jij noemt jezelf directrice ...

EMMERENCE : Pardon, directeur. In het Nederlands zijn functies en titels altijd
 mannelijk. Het is “mevrouw de directeur” in correct Nederlands.

IGNACE : Ja, en wij probeerden een mannelijke functie terug te activeren.

GILBERTE : *(Tegen Ignace)* Als jij mijn kleindochter gebruikt om zijn functies te herstellen, dan zal ik bij jou eens een functie waar je toch niks meer mee doet definitief deactiveren. Voorgoed. Met twee bakstenen.

RICHARD : *(Vinger opgestoken)* Wie is nu eigenlijk die Godot?

GILBERTE : Ik betaal hier stukken van mensen om in een rusthuis te zitten waar mijn eigen kleindochter werkt en dan moet ik meemaken dat een koppel oude bokken ...

IGNACE : Gilberte, je bent aan 't zagen. Al wat wij proberen te doen is dingen te bedenken om die sukkelaar van een Remi uit zijn lethargie te halen. We proberen hem te doen verschieten, we spelen ...

GILBERTE : Ja ja, hij zal nogal verschoten zijn. Als hij maar niks verschoten heeft!

IGNACE : 't Heeft in elk geval niet geholpen. We zullen nog straffer dingen moeten bedenken. Misschien kan jij eens bukken? Nee, sorry, dat zou waarschijnlijk te gruwelijk zijn. 't Zou de mens zijn dood kunnen zijn.

EMMERENCE : Mensen alstublieft, kalmeer eens een beetje. Iris, hou uw manieren en trek in 't vervolg een andere schort aan.

RICHARD : Hela, wij mogen toch nog iets hebben aan onze oude dag zeker?

(Iedereen schrikt op.)

IRIS : Hier zie, Richard zijn Alzheimer is precies weer een beetje over. Hij zegt weer iets zinnigs. Hij heeft iets normaal gezegd! *(Valt op haar knieën voor Richard)*
Bompa! Bompa!

RICHARD : Wat is er?

IRIS : Ik ben het, Iris, uw petekind.

RICHARD : Ja, natuurlijk. Wat is er? Hoe laat is het?

IRIS : Ken je mij terug?

RICHARD : Ik ken hier iedereen. Maar jij bent altijd een braaf meisje geweest. Dat weet ik nog.

IRIS : En daar is ons bomma! *(Wijst naar Gilberte)*

RICHARD : *(Zingt)* Ik ben zo blij dat ik je rats vergeten ben,
Dat ik nog alle kleine kanten van je ken...

IRIS : Maar allé bompa, waarom doe je dat nu? Ken je ons bomma niet meer?

GILBERTE : Kinneke, wij zijn duizend jaar geleden gescheiden. Moet je hem daar nu absoluut aan doen denken? Een mens is blij dat hij het vergeten is. Dat is een van de grote voordelen van Alzheimer.

RICHARD : Een ander groot voordeel is dat je in je broek mag doen. Dat is wreed gemakkelijk als je “het schijt hebt” aan iemand.

GILBERTE : Hoor je het nu? Dat is Richard ten voeten uit. Ik heb er in elk geval geen goei herinneringen aan en hij heeft er helemaal geen. Laat dat nu asjeblief zo.

RICHARD : Herinneringen zijn de toekomst van het verleden. Denk daar maar eens over na. Wat voorbij is, is voorbij, maar wat je “uw eigen” niet herinnert is niet gebeurd en toch is 't voorbij. 't Is mistig. (*Staat*)

IRIS : Ik denk dat het weer voorbij is. Hé bompa, ken je mij nog?

RICHARD : Morgen misschien. Wie weet. Jij bent wel een lief meisje.

IRIS : En “ons bomma”?

RICHARD : (*Zingt*) My Bonny is over the ocean,
My Bonny is over the sea

IRIS : Maar bompa, ons bomma ... Ons ma heeft gezegd dat ...

RICHARD : Ieder klapt (= spreekt) voor “zijn eigen”. Mijn moeder is veel te streng. Ik mag nooit eens alleen buiten spelen. Dan loop je verloren, zegt ze altijd. Er hangt een kaartje aan mijn nek. De politie rijdt met de tram. Die brengen mij wel naar huis.

IGNACE : Kom, Iris, laat hem nu maar. Hij is weer ver weg.

EMMERENCE : Mannekes, ga nu eens allemaal zitten. We moeten het een en ander bespreken. (*Ze heeft een dikke map met dossiers bij zich*)

RICHARD : (*Zingt*) Vrienden, komt zit neder in de ronde
En genieten wij van deze stonde ...

IGNACE : Gaan we krijgsraad houden?

DANIEL : Of misschien gaan we de menu van de week bespreken?

RICHARD : (*Zingt*) Al te samen opgeruimd en blij, ...

GILBERTE : Ik denk dat we van kamer moeten wisselen.

RICHARD : (*Zingt*) Schuif wat dichter dichter dichter bij ...

(Onder het uiten van allerlei veronderstellingen en het gezang van Richard zoekt iedereen een stoel op. Daniel en Iris zetten de rolstoel van Remi in de kring en helpen Richard en zoeken dan zelf een plaatsje.)

EMMERENCE : Als jullie nu allemaal eventjes zwijgen, kan ik uitleggen wat de bedoeling is.

IGNACE : Wij luisteren. Gaan we beslissen wat we de volgende 26 jaar gaan eten?

GILBERTE : Nee, de prijzen zullen wel weer omhoog gaan.

IGNACE : Waarom? Gaan ze topless bediening invoeren?

RICHARD : De kleren maken de man, het gebrek aan kleren maakt de vrouw.

DANIEL : Komaan, mannekes, stop nu eventjes met zwanzen. Anders komen we nooit klaar.

IRIS : *(Schiets in de lach)* Stop met zwanzen, zij hij dan! “Zwanzer”.

IGNACE : “Zwanzer”? In een “oud peekeshuis” beginnen over “klaar komen” dat vind ik geen zwanzen niet meer. Dat is meer een extreme vorm van sadisme. Klaarkomen, dat zijn wij allang vergeten, hé Richard?!

RICHARD : *(Zingt)* De keizer van China

Die vree met zijn Mina

Al achter een dikke pilaar ...

EMMERENCE : Richard, asjeblief.

RICHARD : *(Zingt verder)* En stompen en stoten

Het vel van zijn

IRIS : ... knieën!

GILBERTE : Richard, godverdomme!

EMMERENCE : Allé komaan mensen, laat ons nu eventjes proberen een beetje serieus te blijven en te luisteren.

RICHARD : *(Zingt)* En nog kwam die sukkelaar niet klaar.

GILBERTE : Kan er iemand asjeblief een prop in zijn mond steken? Ik kan dat schunnig gedoe niet meer horen.

EMMERENCE : *(Kwaad)* Willen we nu luisteren asjeblief? ... Oké. Ik heb de laatste week een pak brieven gekregen van wel twee of drie diensten van 't ministerie...

RICHARD : (*Zingt*) 't Zijn zotten die werken ...

EMMERENCE : We gaan een grondige inspectie krijgen. Er zijn een hele hoop nieuwe wettelijke reglementen en bepalingen over administratie, veiligheid en hygiëne toegekomen. We gaan die allemaal moeten toepassen, en we gaan daar controle op krijgen. Eén van de weken komt er een zekere ... (*kijkt in haar papieren*) ... Mevrouw Blavier naar hier voor een eerste inspectie. Tegen dan moeten we toch al een aantal zaken in orde hebben.

DANIEL : Ja mensen, ik heb het allemaal al gelezen en ik moet zeggen, we kunnen eigenlijk beter sluiten als ze zo gaan beginnen.

EMMERENCE : 't Zal in elk geval niet gemakkelijk zijn. Om maar niet te spreken van een hoop gewoon belachelijke administratieve zaken. Om een voorbeeldje te geven. Wat is dat huis hier voor iets?

IGNACE : Een "oupeekeshuis"!

EMMERENCE : Een beetje serieus asjeblief.

GILBERTE : Een jeugdkamp kan je 't moeilijk noemen, hé. Een RVT? Een rust_ en verzorgingstehuis.

IRIS : Een home.

RICHARD : (*Zingt*) Home, home on the ranch ...

EMMERENCE : Allemaal fout. Vanaf nu is dat hier een "woonzorgcentrum". Officieel. Dat staat in die papieren. We zullen nieuw briefpapier moeten laten drukken en al. Woonzorgcentrum "De Goudenregen".

IGNACE : Dat is nu toch niet zo erg hé.

EMMERENCE : En weet je wat jij bent?

GILBERTE : Als ik mij goed herinner, een mixer met Parkinson.

IGNACE : Je bent "kamwiel met valse tanden" vergeten. Ik ben een resident.

GILBERTE : Een patiënt wil je zeggen, zeker.

EMMERENCE : Allemaal fout. Van nu af aan zijn jullie administratief officieel de "zorgvragers" hier in huis. Wij zijn officieel een woonzorgcentrum met vijftien gesubsidieerde zorgvragers.

DANIEL : En wij zijn dan de zorgverstrekkers?

EMMERENCE : Nee, (*kijkt in haar papieren*) jullie zijn "zorgkundigen".

IGNACE : Dat kan hier plezant worden. "Mevrouw de zorgkundige, deze zorgvrager

maakt zich zorgen omdat er onzorgvuldig voor de verzorging van zijn pamber is gezorgd. Kan u het hoofd van de zorgkundigen waarschuwen want heel het woonzorgcentrum is doordrongen van de stank en de andere zorgvragers kunnen het niet meer uithouden.”

EMMERENCE : Ja, je kan er eens mee lachen, maar het blijft niet alleen bij administratieve kolder.

DANIEL : Dat bedoelde ik. Er zijn zoveel regels en voorwaarden dat we eigenlijk beter zouden sluiten.

IRIS : En wat moet er dan allemaal gebeuren om met alles in orde te zijn?

EMMERENCE : De lijst is eindeloos. De keuken alleen al. Daar gaan we een hoop werk aan hebben.

GILBERTE : En mag Dominiek zijn hond dan nog in de keuken komen?

IGNACE : En mogen er geen hondenbrokken meer in het stoofvlees?

EMMERENCE : Lach maar. En dan is er nog de veiligheid. We gaan bijvoorbeeld het brandalarm moeten inoefenen. We zullen moeten ...

IGNACE : Dat is toch plezant?

EMMERENCE : We moeten er nu wel geen zottekesspel van maken hé. Ik weet echt niet hoe we daar allemaal aan moeten beginnen.

IGNACE : Maar allé, maak je daar toch zo druk niet in. Dat komt allemaal immers wel in orde. Moeten we dan geen “alarmkundige” aanstellen?

GILBERTE : Weet je wat we moesten doen? Laat ons nu direct eens zo een alarmoefening doen. Ik denk dat dat heel plezant is. Ik doe dat in ieder geval liever dan “Mens erger je niet” spelen en dan kunnen we ineens zien wat we zoal tekort komen.

IGNACE : Heel juist. Bestaat er zo een lijst van wat er allemaal moet gebeuren? En hoe we dat dan zoal moeten doen? Staat dat niet allemaal in die papieren?

DANIEL : Jaja, hier zie. (*Zoekt tussen de papieren.*) Amai, dat is wel een heel boek. (*Leest*) Haha, er moet een alarmsignaal zijn en iedereen moet dat kennen. Dan moeten wij een sirene hebben.

EMMERENCE : Neenee, een belsignaal zal ook wel goed zijn. Dat heb ik al geregeld. Als de bel vijf keer achter elkaar gaat, betekent dat: brand. Dan moeten we toch al geen sirene gaan kopen. Ik zal dat wel eens ...

TINA : (*Komt binnen met emmer, aftrekker en dweil. Ze is Poolse en ze spreekt dat gebrekkig Nederlands met een rare tongval.*) Verentschuldiging. Excuseer. Ik denkte, allé, ik wilde ... ik komen kuisen. Maar da is persies de probleem want is het vergadering.

DANIEL : Geeft niks, je komt juist van pas, want jij moet toch ook op de hoogte zijn.
Kom maar Tina en zet uwe rommel eventjes opzij.

RICHARD : (*Zingt*) Tinneke van Heule, ons maartje

Kan werken gelijk een paardje,

Kan melken, kan ...

IGNACE : Is zij ook een zorgkundige?

GILBERTE : Nee, een vloerkundige.

IRIS : Een was- en plaskundige.

DANIEL : Kom maar, Tina, en zet je er bij. We gaan een brandalarmoefening bespreken. Dan moet jij mee opletten want jij moet het ook kennen. Stel je dat voor: er is ineens brand.

TINA : Waar is brand? Brandweer bellen? Numero 112.

GILBERTE : Moet dat niet de 900 zijn? In mijn tijd ... allé, ik heb nooit anders geweten ...

DANIEL : Maar nee, de 900, dat was in de jaren stillekes.

IGNACE : Ja maar, wij zijn van de jaren stillekes hé jongen.

TINA : Ik weet niet de numero van de 900. Waar is de telefoonboek?

GILBERTE : De nummer van de 900 is 112. De juiste nummer draaien is het hele ABC van telefoneren.

RICHARD : (*Zingt*) A, B, C, en ik zat in een coupé

En ik had me voorgenomen

Van nergens aan te komen

A, B, C, en ik zat in een coupé

IGNACE : (*Zingt mee*) D, E, F, met de dochter van de chef

En ik had me voorgenomen

Van nergens aan te komen

D, E, F, met de dochter van de chef

DANIEL : Ja zeg, als jullie zo beginnen is heel het kot afgebrand voor je aan haar knie

zit.

TINA : Is brand? Waar? Ikke zal die Remi redden.

EMMERENCE : Nee, Tina, er is geen brand.

DANIEL : We doen maar alsof. Ga zitten.

TINA : Alsof?

GILBERTE : Alsof het brandt.

DANIEL : We spelen dat de keuken in brand staat.

TINA : Brand is geen “spelleke”. In mijn dorp in den oorlog brand in kazerne. Alle soldaten dood.

IRIS : Oei, och arme, dat zal nogal een drama geweest zijn .

TINA : Neenee, waren Duitse soldaten, grote feest. Mijn bomma heeft verteld alle soldaten geroosterd.

DANIEL : Allé, ’t was barbecue.

EMMERENCE : Komaan mensen, laat ons een beetje serieus blijven. We gingen bespreken wat er moet gebeuren bij een brandalarm.

IGNACE : Alle Duitsers naar buiten.

GILBERTE : Een emmer water over de barbecue.

EMMERENCE : Maar stop nu toch eens met zwanzen. Oké. Eerste punt is het alarmsignaal. Wij hebben geen sirene, en we gaan er ook geen kopen, dus we doen het met een belsignaal. Ik heb een afstandsbediening gekocht en zo kan ik het signaal van overal in huis laten werken. Waar is dat ding? Ha, hier. Om alle verwarring te vermijden moet de bel voor brand 5 maal na elkaar klinken.

IGNACE : Laat eens horen.

EMMERENCE : Dat was ik van plan. *(Ze geeft vijf beltonen na elkaar. Iedereen telt mee.)*

RICHARD : *(Zingt)* Brand in Mokum, brand in Mokum,
Zie eens ginder, zie eens ginder,
Brand braaand, brand braaand

TINA : Waar?

RICHARD : *(Zingt)* En daar is geen water...

TINA : *(Springt recht, pakt haar emmer)* Hier is water. Waar is dat brand? *(Ze struikelt – over een voetje van Ignace? - en Remi krijgt een douche.)*

EMMERENCE : Miljaarde!

RICHARD : *(Zingt)* I'm singing in the rain,

Just singing ...

IGNACE : Straf hé, zelfs nu "bougeert" hij niet.

EMMERENCE : Ik hoop dat het "gesmijt" met water per ongeluk was, en geen ideetje van jou?

IGNACE : Ik zou niet durven.

EMMERENCE : Jij bent de enige die juist wel zou durven. Ik ga die sukkelaar droge kleren aantrekken. Daniël, doe jij hier verder. *(Ze vertrekt met Remi in de rolstoel.)*

(De deurbel gaat, nogal ongeduldig, twee keer.)

RICHARD : *(Zingt)* Brand in Mokum ...

DANIEL : Niks van, dat was de deurbel. Iris, ga eens kijken.

(Iris vertrekt)

Goed, we gaan verder. De bel heeft het alarmsignaal gegeven. Er is dus brand.

TINA : Waar?

DANIEL : In de keuken.

TINA : Oei, en Dominiek is juist naar de winkel. Hoe is brand gekomen?

DANIEL : Heeft dat nu belang? Dominiek heeft de gas onder de gebakken patatten vergeten uit te draaien.

IGNACE : En nu zitten we met de gebakken peren.

TINA : Domme Dominiek.

(Dominiek komt samen op met Iris, hij was het die aanbelde, hij heeft een volle boodschappentas bij zich. Hij is duidelijk zichtbaar homo en gedraagt zich zoals het stereotype.)

DOMINIEK : Hela, hela, wat is dat hier allemaal?

IGNACE : Daniël, kijk eens in uw papieren. Hoe noemen we de kok vanaf nu officieel?

Ik weet het al: “Voedselkundige”.

TINA : Jij hebt gebakken patatten niet afgezet en nu wij zitten met de gebakken peren.

DOMINIEK : Pardon? Ik kom juist van de supermarkt en ’t zijn gestoofde peren vanavond.

TINA : Jij hebt gebeld en nu is brand in Mokum.

RICHARD : (*Zingt*) En daar is geen water ...

DOMINIEK : Ik versta er geen fluit van, “zenne”!

DANIEL : Kom er bij zitten, Dominiek, wij zijn de brandalarmoefening aan het voorbereiden. En de kok moet dan ook weten wat hij moet doen zonder in paniek te geraken.

DOMINIEK : Ikke? Paniek? Nooit van ze leven. Dat ken ik niet.

GILBERTE : Uw keuken staat in brand.

TINA : “Stoemerik”!

DOMINIEK : (*Reageert in paniek.*) Watte? En den Blacky? Onze Blacky is toch niet ...
(*Wil wegstormen*)

DANIEL : Kalmeer nu eens en ga zitten. Er staat niks in brand. Denk maar dat het een oefening is. Uwen Blacky mankeert niets.

GILBERTE : (*Wijst naar de boodschappenmand.*) Wat eten we vanavond? Toch weer geen spruiten of witte kolen zeker. Want dan steek ik de keuken in brand. Met uwen Blacky er in.

(*Dominiek haalt met een verongelijkt gezicht een blik Chappi uit de tas en zet die met een klap op de tafel.*)

IRIS : Voilà, verrassing van de chef: Chappi grand-mère met frieten.

GILBERTE : Hondenbrokken! Dat is verdomme schandalig! Ik vond gisteren al dat er een raar smaakske was aan dat stoofvlees. Hoe durven jullie. En wij ons hier maar blauw betalen ... Wacht tot die inspecteur, die madam Blavier, komt zie. Dan zal ik eens een boekje open doen.

DOMINIEK : Zeg, onnozel trien, die Chappy is voor onze Blacky, “zenne”! Of dachten jullie misschien dat ik jullie overschotjes aan mijn hond geef? Dat is een rashond, zenne. Die moet fatsoenlijk eten krijgen en niet de afval de mensen.